

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διά τούς έντός του Κράτ.
ανά 12 φύλλα Σελίν. 2

Διά τούς έν Ελλάδα, Δραχ-
μάς 4

Διά τούς έν Τουρκία Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 78—79.

Τιμή καταχώρησης, ή
γραμμή δ'βολ. παλ. 3.

Αί συνδρομαί γίνονται
ένταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ή
παρά τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 13]1 Ἰαννουαρίου 1864.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΔΙΑ ΤΟ ΒΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ 1864.

Τὰ καχορροϊζικα τὰ Ἐξήντα-Τρία
Μᾶς τὰ κατέφαγε ἡ Διπλωματία,
Καὶ ἐξεψυχῆσαν εἰς τὰ Ἀνακτοδοῦλεια
Με Σημειώσεις καὶ με Συμβούλια·
Ὁ Θεὸς χωρέστα κ' αὐτὰ κ' ἐκείνους,
Γιατὶ νὰ χάσουμε καιρὸ σὲ θρήνους;
Καὶ τί νὰ ψάλλουμε στὴν Πολωνία
Ποῦ θεὸν νὰ βράση μέσα στὰ κρία; ..
Ἄς ἔχη ἡ μαύρη ὑπομονή,
Ποῦν τοῦ Γαϊδάρωνα ἡ ἀρετή,
Κι ὄντις ἡ ἀνοιξη λίγος μοιρήση;
Ἐὰν με μίας δὲν ξεψυχῆση,
Ἡ Ἀγγλία βέβαια τήνε βοηθαίει,
Τώρα ποῦ ἀρχίνησε νὰ ἐνεργετῆν! ..
Ἡ ἡ Γαλλία μας μ' ἔργα καὶ λόγια,
Καὶ δὲν τῆς πέρνει Νίτσα ἡ Σαβόια!
Ἡ Ἰταλία μας ἄς ὑπομείνῃ
Ἰστία νᾶνε ὦρα μὴν ν' ἀξίση,
Νὰ μὴν τῆς πιάσῃ ἄλλος τὸ χέρι,
Γιατὶ τὸ ξέρει πῶς δὲ συμφέρει.
Ἄς ἡουχάσῃ ἡ Ἀμερικὴ
Πῶγινε Χώρα Καϊνική,
Ἄς πιάσῃ τ' ἄρματα καὶ ἡ Ἰρλανδία,
Καὶ ἡ Μελίτη καὶ ἡ Ἰνδία

Δουλειὰ νὰ δόσουνε στὸν Παλμερστῶνα,
Νὰ μὴ γλυστρήσῃ καὶ τὸ Χειμῶνα.
Ἡ φιλελεύθερη γενναία Αὐστρία,
Ποῦ συμπαθαίει πρὸς τὴν Τουρκία,
Ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ νὰ μὴ γεράσῃ
Καὶ τῆς Τουρκίας τῆς σ' ὄλα τὰ μοιάσῃ.
Εἰς τὸ Σουλτάνο μας λέμε καλλίτερα
Νὰ πάῃ στὴ Μέξα του, καὶ ἄς εἶν' μακρότερος,
Παρὰ νὰ πάῃ εἰς τὸ Παρίσι
Ποῦ ὁ Θεὸς ἤξερει πῶς θὰ γυρίσῃ! ...
Ἄς ζήσῃ ἄς ζήσῃ ὁ Πίος Νόρος
Κι ἄς φάῃ τὸν Πάπα μόνον ὁ Χρόνος,
Νὰ οἰκονομήσῃ καὶ ἡ Γαλλία
Τὴν Παπική της ἐπικουρία·
Κι ὁ Μικρομέγας ὁ Ναπολέων,
Ὅποῦ μᾶς ἔγινε ἡμερος Λέων,
Καὶ κειὸς ἄς ζήσῃ μὰ ἄς φυλαχθῇ!
Μὲ τὴν Ῥωστίαν νὰ ἐμπερδευθῇ,
Γιατὶ εἶνε Κλίμα πειρακτικὸ
Γιὰ τὸνομά του τὸ ξακουστό! ..
Μήπως τὴν πάθῃ καὶ ἡ Ἀρκουδα
Τοῦ Ἀηονταριοῦ μας φάῃ τὴ μουσοῦδα.
Κάλλιο του ἦτανε με τὴν Ἀγγλία
Σπονδὴ νὰ κάμῃ καὶ συμμαχία,
Ἡ Ἀγγλία γιὰ πίστι εἶν' ἐξακουσμένη,
Τὸ μαρτυραίει ἡ Ἁγία Ἐλένη,
Ἡ Πάργα, ἡ Ἐρτάνησο καὶ τόσα ἄλλα
Ἄνδραγαθήματα πολὺ μεγάλα
Τὰ Δεκαπέντε τῆς τα Ἰωνίου
Τὰ Ἐξήντα-Τρία της εἰς τὰ Νάσσα,
Ἡ Ἐπανάστασις τὸ Ἀμερικὴ
Κι αἱ ἐνεργεσίας της σ' ὄλη τῆς Γῆς!
Μὰ καὶ σ' αὐτῆνε τί νὰ εὐχρηθῶμε
Ποῦθε ν' ἀρχίσουμε, ποῦ νὰ σταθῶμε;

Ὡς πρέπει νάμαστε 'χαριστημένοι
 Ὄπου ὄχ τὰ νύχια τῆς εὐνουχημένοι
 Βγαίνουμε, ἐμπόριε κατὰ τὴν κλίσι
 Ὡσάν ἀνδράποδα νὰ μᾶς πουλήση! .
 Λοιπὸν τῶν εὐχόμεθα νᾶνε καλά,
 Θεὸ τῆς νᾶχη τὸν Αἰ Παρά,
 Νὰ καταστρέφει καὶ νὰ προδίνῃ
 Χώρις συνειδήσι, χώρις εὐθύνη,
 Καὶ τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς,
 Τῆ Σεβαστοπούλι καὶ τοὺς Κορφοὺς.
 Καὶ τῆς Εὐρώπης μας νὰ ἦνε Δήμιος
 Μὴ φιλελεύθερος, πλούσιος καὶ τίμιος! . .
 Σύνθημα νᾶχη 'Ελευθερία
 Καὶ γιὰ σκοπὸ τῆς τὴν προδοσία.
 Νὰν τὸ στερέωμα τὸ 'ἄχαρης γῆς τῆς
 Πίσσινο, μαῦρο σὰν τῆ ψυχῆ τῆς,
 Νὰ καταντήση γυμνὴ Ψαβρόν,
 Ὡς καθὼς ἦτανε καὶ πρὶν Χριστοῦ,
 Νὰ καταντήση καὶ πάλιν Σκλάβια,
 Καὶ νὰν τὴν ἔχουνε τὰ ἔθνη διάβα,
 Ὅπως τῆ λάβανε Πίκτοι, Κελτοὶ
 Ῥωμαῖοι, Νορμᾶνοι, Σάξιοι, Δανοὶ,
 Καὶ ψυχοπόνεσι ναύρης σ' ἐμᾶς
 Ποῦ μᾶς προδίνει καὶ μονουχᾶς! . .
 Μαύρη Ἐπτάνησο, μαύρη Ἑλλάδα
 Τὸ ἔνωσις ἀναψε μαύρη ἡ Λαμπάδα . . .
 Δὲν εἶν Λαμπάδα πανηγυριοῦ,
 Μ' ἄχαρη φλόγα Θανατικοῦ!
 Λάμπτε μεγάλουμει καὶ μὴν καῖτε,
 Μὰ ἀπὸ τῆ Στάχτη σας ἀναστιθῆτε
 Τῶν ἔθνων φοίνικες, καὶ ἡ Εὐρώπη ἄς γδῆ
 Ἄν ἡ Ἑλλάδα ἀκόμη ζῆ!
 Καὶ ἡ Ἱστορία μὲ φωτιασμένα
 Γράμματα ἄς γράψῃ αἱματομένα,
 Στ' Ἀμαρτολόγιον πᾶχει ἡ Ἄγγλια,
 Τὰ Ἐξήντα-Τέσσερα καὶ Ἐξήντα-Τρία,
 Πῶς μᾶς κατάντησε Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα
 Καὶ μᾶς εὐνούχισε στὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ!

Κοντὰ μου ἐλάτε καὶ σεῖς καυμένοι
 Ἐνωσοφόβοι μᾶς ξεψυχισμένοι,
 Τί θενὰ κάμετε — ὑπομονή,
 Σὰν ἔτσι θέλει ἡ Ἐποχὴ.
 Ἐγὼ σὰς ἔλεγα νὰ κυτταχθῆτε
 Κί ὄχ τὴν ἀρρώστια σας νὰ γιαιτρευθῆτε.
 Πάρτε καθάρσια — ξερατικά
 Γιὰ τὰ στομάχια σας εἶνε καλά,
 Ἀμὰ τῆ διαίτα νὰ ἀρχινήσετε,
 Λίς τῆ νηστεία νὰ συνειθῆσετε,
 Στὴν καλαδοῦρα τὴν τρομερὴ
 Ὁπόχει ἡ λίρα πρὸς τὴ δραχμὴ.
 Ἄς ταπεινώσουνε καὶ τὰ μυιά σας,
 Σφιχθῆτε λίγο μὲς τὰ βρακεῖά σας,
 Ἡ Μέση εἶν καύχημα Ἑλληνικὸ,
 Καὶ οἰκονομαίει καὶ φαγητό.
 Μὲ τὰ μυιά σας ταπεινομένα,

Μὲ τὰ βρακεῖά σας καλὰ σφιμμένα,
 Μὲ Θεοὶ νᾶσαστε ἢ χώρις Θεοὶ,
 Βέβαια ἡ ἔνωσι θὰ σὰς ἀρέσῃ.
 Μὰ δαιμονίζεσθε ὅπως τὰ Κάστρα
 Θὰ μᾶς τὰ κάμουνε οἱ ἔενοι πάστρα;
 Μὴν κλαῖτε, ἔγνοια σας, ἀντίς γι' αὐτὰ,
 Κάστρα σὰς δίνουμε ζαχαρωτὰ,
 Δὲ σὰς γνωρίζουμε Πολεμιστάδες,
 Μὰ ἐσταθῆκετε πάντα φαγάδες! .
 Ἡ Οὐδετερότης σὰς κάνει φρίκη! .
 Μὰ πέστε, ἐδόσετε ποτὲ καπίκι
 Γιὰ νὰ μᾶς δειξέτε ποῖανουσθε Γένους,
 Δὲν ἐδουλέψετε πάντα τοὺς ἔενοὺς
 Ὡτὰ ζοντόβολα εὐνουχισμένα,
 Ὄντα Οὐδέτερα ξεψυχισμένα;
 Σὲ Καπονάρα ὡς χθὲς κλεισμένοι,
 Δὲν ἦραστ' ὅλοι 'χαριστημένοι;
 Ἐξεμουτρίσετε τώρα Δετόροι,
 Κί ἀπὸ Καπόνια ἄψιοι Κοκχοροὶ;
 Ὡ! σὰς προδίνει τὸ λαλητό σας,
 Μὴν κιοκιουρίζετε τόσο στὸ θεῖό σας.
 Καπόνια εἴσατε εὐνουχισμένα,
 Βραχνὰ, κακόφωνα, ξεψυχισμένα.
 Τέτοια σὰς ἔκανε, εἶν πολλὰ χρόνια,
 Τοῦ ἔενοῦ ἡ δούλεψι καὶ ἡ καταφρόνια.
 Μὴν ἀνδριεύεστε, κάνετε λύπη
 Ὅλοι μᾶς ξέρουμε τὸ τί σὰς λείπει.
 Κί ἂν νὰ μᾶς κάμετε βαλθῆτε ἀντάρα,
 Σὰς κλειοῦμε ὅλους σας σὲ Καπονάρα,
 Κομματί ἀλληθότικη ἀπὸ τὴν πρώτη
 Μὲ μετριμένο ταῖ καὶ πότη,
 Ὡς νὰ συνέρτετε ὄχ τῆ σκοτοβρα
 Ὄπου σὰς ἔκαμε ἡ καλαδοῦρα!
 Τὸ Μανδρεσὲ γουμὲ τὸν Γκαρπολά
 Καὶ ἡσυχαστήρια ἄλλα πολλὰ . . .
 Ἐκεῖ σὰς μπήγουμει, Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα,
 Σὰν ἐπροβάλανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ.

Ὁ ΑΡΜΟΣΤΗ μας χαριτωμένε
 Ἄνερ μεγάλουμει, διακεκριμένε!
 Δὲν ἐπληρώθηκε ἡ Προφητεία
 Ὄπου σοῦ ἐκάμαμε στὰ Ἐξήντα-Τρία!
 Πὲς μας Γαϊδάρους, πὲς ὅ,τι θέλεις,
 Καὶ ἔτσι ἄς μᾶς γράψῃ καὶ ὁ Σὸρ Ζαμπέλης,
 Μὰ ἄς λεγομάστενε Ζὰ-μὲ-τὰ-τέσσερα
 Ἄν δὲ μαντίζουμε στὰ Ἐξήντα-Τέσσερα
 Λοιπὸν, σὰ φύγης, νὰ κάμη ὁ Θεὸς
 Νὰ σ' ἀκλουθήσῃ καλὸς καιρὸς,
 Νᾶχῃς ὅπισθε πάντοτε ἀέρα
 Ἴστα νὰ φθάσῃς ἀπὸ μᾶς πέρα,
 Νὰ πᾶς σὲ Τοπο ὅπου οἱ Παῖδες
 Σέλλα φροῦνε καὶ ὄχι Σαμάρι
 Ὄπου οἱ Σορτάδοι εἶνε Πασσαδες,
 Ὄπου ἔχουν πέρασι οἱ Γιογλεντάδες,
 Ὄπου οἱ ξεβράχωτοι γένουνται Λόρδοι
 Καὶ οἱ τυχοδιώκτες εἶνε Μιλόρδοι,

Όπου οί Αγύρταις είνε στά πράμματα,
 Και οί Γοαρλατάνοι κάνουνε θαμματα,
 Κ' έχει νά ζήσης χρόνους πολλούς,
 Όπως τούδ' έχάρικες και στους Κορφούς.
 Φύγεις χορεύοντας; σαρταίνεις στ' άστρα;
 Μουσική εύχαριστη έχε τά Κάστρα!
 Όπως γ' χρεμίζονται και βοβολάνε
 Τ' άχαρα βήματά σου άς μετράνε!
 Θέλεις φυγοδρα για Βιζαβί;
 Η Γερουσία σου σ' εύχαριστεί,
 Στάς υποκλίσεις σου είν μαθημένη,
 Κι' όπως τή θέλεις έτσι σαρταίνει!
 Είνε ο στερνός σας τούτος Χορός,
 Στερνός τσ' Εφτάνησος ζολοθρεμός!
 Μας κακοφαινεται πώς μας άφίνεις,
 Μ' έμάς ή θέλαμε πάντα νά μείνης!
 Ω! να μπορούσαμε νά σέ κρατήσουμε,
 Σ' ένα στεντάρδο τά σέ καθήσουμε!
 Είς τά έρείπια, σά για Σημαία,
 Σάν άγιο λείψανο, σά Βασιλέα.
 Και γύρο-γύρω-σου τσ' Άγγλοϊόνιους
 Νά σου άραδιάσουμε τούς Καταχθόνιους,
 Για σέ τόν Άγιο άντάξια τάμματα,
 Πολύ φθεινότερα από άγάλματα...
 Φτωχή 'νε ή Ελλάδα μας και δέν μπορεί
 Άλλήως ή δύστυχη νά εύχαριστή
 Τούς Ευεργέτας της και τάλλα Ντύπια,
 Παρά μ' Άγχόναις εις τά έρείπια.
 Θέλεις χαρίσματα νά φθάσης στ' άστρα;
 Πάρε σοδ δίνουμε όλα τά Κάστρα,
 Άκέρια όχι, μα πέτρα-πέτρα
 Είς τó κεφάλι σου, κι' άθέλης μέτρα!...
 Κ' έτσι μακάριον με μιās σέ κάνουμε
 Και Πρωτομάρτυρα σέ συνεβάνουμε...
 Φταίμε άν άγρια Ζά-με-τά-τέσσερα
 Η Άγγλία μās έκαμε, στά ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ;

Και σέ Κυβέρνησι Ιονική,
 Γενική είσαι ή Τοπική,
 Τί νά σοδ ψάλλουμε, τί νά σοδ πούμε,
 Ποδθε ν' αρχίσουμε ποδ νά σταθοδμε;
 Σās εύχομαστε ελαστικότητα
 Είς τά στομάχια σας κ' εύκοιλότητα,
 Για νά μπορήτε με δυδ μπουκιαίς
 Νάν τά γηρομύζετε από δραχμαίς.
 Για νά χονέψετε και μ' εύκολία
 Τσ' άγγλικής Λίρας τόση σκουριά.
 Διπλες άς κάμη τώρα ή Κοιλία σας,
 Και λησμονήσετε τó Μαμωνά σας,
 Θυσία τέτοια ο έθνομός μας
 Σās επιβάλλει για τó καλό μας!
 Δέ σās γυρεύουμε ζωαίς, ψυχαίς
 Γιατί δέν έχετε παρά Κοιλιαίς.
 Όσοι δέ θάσαστε πλειά Δικαστάδες
 Σέ τρεις σέ τέσσαρες σ' έξη βδομάδες,
 Σās εύχομαστε νά μην προφθάσετε

Τή Θεσί ποχέτε με μιās νά χάσετε,
 Εκιδ ποδ είνετε Δίχνο νά εύρητε,
 Κι' όπως εκρίνετε ν' αντικριθίτε.
 Επάρχοι, Σύμβουλοι, και Γραμματείς,
 Ο Θεός νά κάμη όλοι εύθις
 Τή Θεση ποχέτε νάν τήν κερδίσετε,
 Κ' έτσι εύκολότατα θά θησαυρίσετε!!
 Εέρετε ολόυθνε τó άμισθει
 Τί νόημα έχει και τί δηλοί;
 Δηλοί πώς όποιος, χωρίς μισθό,
 Δουλεύει χάρισμα τόν Κυρ Λαό,
 Μπορεί στο πείσμα κάθε Ταμείου
 Ν' αδειάζη τσέπαις τού Δημοσίου,
 Λοιπόν εύχόμαστε νάστε καλά,
 Και νά μη σώσετε νάστε καλά.
 Μας κακοφαινεται για σās Τελόναις
 Ποδ με τήν Ένωσι θάστε Λιλώνες...
 Ιδέα ήλθε τσ' Ελλάδος μία
 Νά καταργήση τά Τελωνεία!
 Σās εύχομαστε νά μην ιδήτε
 Μιά τέτοια Ένωσι, και νά άξιωθίτε
 Στη Θεσί πούσαστε νά αποθάνετε,
 Και έτσι τίποτες κάνε δέ χάνετε.
 Ίπαλληλίσκοι μικροί, μεγαλοί,
 Τά Εξήντα-τέσσερα σās φέρνουν ζάλη;
 Έχετε θάρρος μην άπελπίεστε
 Πώς είνε θάνατος τάξτε και πέστε...
 Δέν έμπορούσετε κι' από Χολέρα
 Νά ξεψυχήσετε κάμμιαν ήμέρα;
 Η από Πανούκλα ή από Χτικιδό,
 Η από κάθε άλλο Θανατικό;
 Κι' όμως ή άρρώστια σας έχει γιατριά,
 Και ιδου σās δίνουμε τά γιατρικά.
 Μα πρώτα απ' ούλα σας Διαιτα νά κάνετε,
 Αν θέλετε ούλοισας νά μην πεθάνετε.
 Και με στομάχι έτσι αδειανό
 Πάρτε μιá δόση ξερατικó.
 Για νά ξερνάτε ώσαν Πασσάδες,
 Νά γένετε ολοισας Συνδρομητάδες
 Σέ Εφημερίδες και σέ Καζίνα,
 Η στά Συγγράμματα όλα εκείνα
 Ποδ με τήν Ένωσι θά ξεφυτρόςουνε,
 Κι' αν μ' όλα τούτα δέν ξελαφρόςουνε
 Τά σωθηκάσας τά στουμπομένα,
 Τρεχάτε όλοι σας τότε σ' έμένα,
 Και σās υπόσχομαι γιανα καπίκι
 Νά σās προσφέρω τήν Αποθήκη,
 Είναι αλάνθαστο ξερατικó
 Πάμφθινο, άθωο, δροσιστικó.
 Αμα δυδ δόσες πάρτε Εθνισμοδ,
 Σκόνι ποδ εύρίσκεται τάρη ταντού.
 Πάρτε δυδ Χαπια άμεροληψία
 Τήν ποι-λέι πάντοτε ή Αστυνομία.
 Αξιοπρέπεια, παρτε ή Τιμη
 Ποδ ή Γερουσίαμας τώρα πουλει...
 Με τέτοια χάπια σās θεβαίνω
 Όχ τήν άρρώστιασας πώς σās γλυτρώω,

Ὁξ ἂ δὲν κάμετε τὰ ἔξη-τέσσερα
 Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ-ΤΕΣΣΕΡΑ!...

Κυρίες, Δέσποινες, καὶ Δεσποινούλαι,
 Ἀσχημαίς, ὁμορφες, πλούσιες, φτωχούλαι,
 Κοντά μου ἔλατε νὰ σᾶς χαρῶ,
 Καὶ σᾶς τὰ Κάλανδα θέλω νὰ πῶ :
 Ὁ Διαολάχης μας σᾶς χαιρετάει,
 Κι' ὄλαις ἀδιάφορα σᾶς ἀγαπάει,
 Κάκιον δὲν ἔχει μὲ σᾶς καμμία
 Γιὰ ὅσα καὶ ἂν εἶπετε στὴ δυστυχία,
 Ποῦ ἐδῶ καὶ μέρες εἰς τὸ κεφάλι
 Τούρτε, ἢ γυναῖκα πάντοτε σφάλλει !
 Ὅσαις τοῦ ἐδώσετε τὴν καταράσας,
 Τὴν καλὴν δείχνοντας γλυκιὰ καρδιά σας,
 Καλὰ νὰ εἰσαθε πάντα νὰ λέτε
 Τὸν καλὸ λόγον σας καὶ θὰ γροικέται
 Ὁ Διαολάχης μας δὲν προσβολιάζεται
 Καὶ περισσότερο ἀναφουφουλιάζεται,
 Ὅσα καὶ ἂν κάνεται ὅσα καὶ ἂν πῆτε
 'Ὁ Διαολάχης μας εὐχαριστήται !..
 Κι' ὅσαις εὐαίσητες, χαριτωμέναις
 Μὲ μᾶς ἐκλάψετε τὴν ἀπερασμέναις,
 Ὁ Διαολάχης καὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμη
 Γλήγορα νάρτουμε γιὰ σᾶς οἱ Γάμοι.
 Ὁ Διαολάχης μας τοὺς πιτυχαίνει
 Ἰσὴ φτωχοπούλαις ἐκεῖνός πλουταίνει,
 Τὸ ἄσχημαίς ὄλαις ταῖς ὁμορφίξει,
 Τὴν γρηναῖς νειμαῖς κάνει, καὶ τὴν προικίζει !
 Τὸ Διαολάχι μας πιάσετε φίλο,
 Ὅπ' ἀγαπάει τ' ὁμορφο Φύλο,
 Κι' ἄσετε τὸ ἄλαλες νὰν τότε βρίζουν,
 Ὁ Διαολάχης μας ξέρει τί ἀξίζουν !.
 Μὰ ἐδῶ 'ν τὰ Κάλανδα ἀκουσετέτα,
 Κι' ἂν δὲν εἰν ὁμορφο ξεχάστετέτα :
 Μυαλὸ, κοπέλαις, βάλτε μυαλὸ,
 Μὴ πουλιὸ τρέλλαις νὰ σᾶς χαρῶ !
 Πλούσιαις ὅσ' εἰσαετε, ὡς καὶ τρελλαῖς
 Τὴν πιτυχαίνετε τὴν πανδραῖς.
 Μὰ ἐσεῖς φτωχούλαις μου νᾶχετε γνῶσι,
 Ἢ τύχη ἂν θέλετε νὰ σᾶς γλυτρώση
 Ἀπὸ τὴν ἄχαρη ἀνυπανδρία,
 Ὅπου σᾶς κάνει τόση ἀηδεια !.
 Νὰ μὴ γελάτε παρ' ἑναν-ἐνανε,
 Καὶ ἀρχίστε ἂν θέλετε ὡς κι' ἀπὸ μείναν-
 Λίγα στολίδια εἰς τὸ κεφάλι,
 Καὶ περισσότερα μὲς τὸ κεφάλι !.
 Πεντακτὰ στήθεια εἶνε ὁμορφιά,
 Μὰν προτιμώτερη καλὴ καρδιά,
 Τί σᾶς ἀξίζουνε Μέσαις Λιαναῖς,
 Σὰν ἢ ψυχαῖς σας εἶνε χονδραῖς ;
 Ψηλὰ ἀναστήματα, σὰ φτερωτά,
 Καὶ τὰ αἰσθητά νὰν χαμηλά ;
 Ἀκούστε ἐμένανε, ἄστε τὰ σώματα
 Ὅπου τελειόουνε σὲ χεριὰς χῶματα,
 Καὶ στολιζόσατε μὲς τὸ κεφάλι

Μὲ νοῦ, μὲ γνῶσες, κι' ἀγάλι-γάλι
 Θὰ διακρένεσθε μέσα τὸ ἀνθρώπου,
 Γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ γιὰ τοὺς τρόπους,
 Γιατὶ ὡς τὰ τώρα σὰ γιὰ παιγνίδια
 Σᾶς στεφανώνουνται ὅσοι εἶνε Γῆδια,
 Σὰν τὴν Κουτζοῦνες ὅπ' ἀγοράζετε
 Μὲ τὰ μουτράκια τους νὰ διασκεδάσετε !.
 Μὴ ὅ,τι φαίνεται, μὰ ὅ,τι εἶν κρυμμένο
 Νὰ προσπαθήσετε νὰν στολισμένο.
 Κ' ἔτσι, ἂν μάθετε λίγη ἱστορία,
 Θὰ ἰδῆτε ποῦ ἔπεσε στὴν ἀμαρτία
 Μόλις ἢ πρώτη μας ἦρτε κοπέλα
 Γιὰ ἓνα μηλόπουλο ! ἀκούτε τρέλλα ;
 Ἢ Ἀστρονομία μας θὰ σᾶς διδάξη
 Ὅπως γυρίζει πάντα μὲ τάξι
 Γύρο στὸν ἥλιο μας ἢ μαύρη Γῆς,
 Καθὼς ὀλόγισα σ' ἐσᾶς ἐμεῖς ! !
 Ἐνῶ σεῖς ἔπρεπε ὡσα μαθήτλαις
 Γύρω μας νάρκισθε ποῦστε πλαγήτλαις !.
 Ἄν εἰσθε ἀπόνα μας πλευρὸ φτιασμέναις,
 Γιατὶ μᾶς κάνετε τὴν λαμπασμέναις ;
 Διαβάστε, ἂν θέλετε τὴ Φυσικὴ
 ἢ τὴν ἀπλούστατη Γραμματικὴ,
 Κι' ἀμὰ θὰ ἰδῆτε πῶς προτιμώτερο
 Εἶνε τὸ Γένος μας κ' εὐγενικώτερο :
 Θεὸς, Ἡλιος, Κόσμος εἶν σερνικὸς,
 Καὶ ὁ Παράδεισος καὶ ὁ Οὐρανὸς,
 Ἐνῶ ἢ Κόλασι, ἢ Φυλακὴ
 ἢ Ἀπελισία εἶν θηλυκὴ.
 Θηλυκὰ ὅλα τὰ ἐλαττώματα
 Καὶ ἢ ἀβρώστιας ποῦ τῶν τὰ σώματα :
 Ἀροησία καὶ Φλυαρία
 Ποδάγρα, Θέριμη, Δυσεντερία,
 ἢ Ἀστασία, ἢ Ἀχαριστία
 Καὶ ἢ Παροῦκλα καὶ ἢ Χολορροία.
 ἢ Κουρλαμάδα καὶ ἢ Μαρία,
 Καὶ ἢ Ζοχάδα καὶ ἢ Περία !
 ἢ Ἀύσσα, ἢ Ἀπάτη, ἢ Ἀπιστία,
 ἢ Φοῦρκα, ἢ Πεῖνα, ἢ Ἀστυρομία ! !..
 ἢ Ἀύπη, ἢ Φτώχεια, ἢ Ἀναργυρία
 Καὶ ἢ βουλιασμένη Ἐρωσογοβία !
 ἢ Κακὴ Πίστις ἢ Προδοσία
 Θηλυκὰ εἶνε ὅλα σὰν τὴν Ἀγγλία...
 Ἰπάρχουν ὁμως ὡς καὶ καλὰ
 Πράγματα μέσα στὰ θηλυκὰ,
 Τὰ πρῶτα-πρῶτα εἰσαετε Ἐσεῖς !
 (Πιστέψετε μαστο τὸ λέμε ἐμεῖς !)
 Ἀμὰ ἢ Σελήρη μας, ἢ Πρασναδά,
 ἢ Μέρα, ἢ Νύχτα ἢ Ὁμορφάδα,
 ἢ ἐπιστήμας καὶ ἢ καλαῖς
 Ὠραῖαις Τεχναῖς καὶ ἢ Ἀρεταῖς
 Θηλυκὰ εἶνε ὡς καὶ ἢ Τιμὴ,
 Γιὰ τοῦτο χάνεται σὲ μια στιγμή...
 Καὶ ἢ Κεφαλή μας καὶ ἢ Κοιλία,
 Καὶ ἄλλα μέλη μας σημαντικά.
 Μὰ ἄς ἀφήσουμε τώρα τὰ γένη,
 Εἶνε ἀντικείμενο ποῦ σᾶς πιχαίνει.

Ἐλάτε ὄλαις σας ἰδῶ κοντά μας.
 Νὰ σὰς μοιράσουμε τὸν Μποναμά μας
 Ἐχομε πράγματα ποῦ σὰς ἀρέσουνε,
 Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ σὰς πέσουνε
 Πάρτε φορέματα . . μελανιασμένα . . .
 Τ' ἄχει ἡ Ἀγγλία μας χρωματισμένα !
 Φορεσέτετα ὄλαις με φρίκη . . .
 Καὶ ἂν ἐπιβλέψη ἡ Θεοῖα Δίκη !
 Πάρτετε Στάχτη εἶνε καλὴ
 Εἰς τὰ κεφάλια σας νὰ σκορπισθῆ,
 Εἶνε τὸ ἄρωμα ὁποῦ σὰς πρέπει,
 Ἡ Ἀγγλία μᾶς τῶστελε κι' ὁ Θεῖος ἄς βλέπῃ !
 Κόκκινα πάρτετε καὶ κομπολόγια,
 Εἶνε τὰ Δάκρυα, τὰ Μοιρολόγια
 Ὅπου ἡ Ἐπτάνησος τώρα θὰ χύνη
 Σὰν ἡ Ἀγγλία μας τὴν ἐπροδύει.
 Πέτραις πολύτιμαις γιὰ δακτυλίδια
 Ἐτούταις πάρτετε, πῶν τὰ μελίδια
 Ἀπὸ τὰ Ἐρείπια τῶν Καστρωνέ σας,
 Στολαῖς μας ἦτανε, ἄς εἶν δικαί σας !
 Μὴ σὰς βαρύνῃ μικρὴ θυοῖα
 Εἰς τῆς Πατρίδος σας τὴ δυστυχία !
 Θᾶστε ὁμορφότεραις ἔτσι βαλμέναις,
 Παρὰ ἀναίσθηταις καὶ στολισμέναις ! .
 Δεῖξτε ὁποῖα αἰσθάνεστε ἐγνωμοσύνη
 Σ' ὅποιον μίαν ἔνωσι τέτοια σὰς δίνει,
 Σ' ὅποιον τὰ Φρούριά σας γκρεμίζει,
 Σ' ὅποιον τοὺς ἄνδρες σας σὰς εὐνουχίζει !! .
 Καταρασθῆτε τὰ μαλλιά ἔξωσρα
 Ὅλους τοὺς Ἀγγλους στὰ ΕΞΗΝΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ! .

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΒΙΣΕΚΤΟΝ ΕΤΟΣ 1864.

Προγνωστικόν.

Ὁ Πλανήτης ποῦ ἐφέτο δεσπόζει εἶναι ὁ Ἑρμῆς! Ἐμποροὶ, Κλέφτες, Διπλωμάτες, Μεσίταις, θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν ἐμπορευμάτων, Ἴατροὶ, Ἀγύρται, Δικηγόροι Τσαρλατάνοι καὶ ὅλοι ὅσοι, ἢ γιὰ τὸν ἕνα ἢ γιὰ τὸν ἄλλον λόγον προσκυνᾶτε στὸν Ἑρμῆ, στὸ Μαμωνᾶ καὶ στὸ Συμφέρον, χαρεῖτε ὁ Χρόνος εἶναι δικό σας ! Ἀγγλία μεγαθυμῆ, σοῦ προφητεύουμε πτυχία εἰς ὅτι ἐπιχειρησθῆς ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ Θεός σου ! Λαοὶ καταπιεζόμενοι καὶ τυραννόμενοι μὴ ἐλπίζετε ἐφέτο νὰ ἐλευθερωθῆτε με τὴ χύσι τοῦ αἵματός σας, ὁ Ἑρμῆς εἶνε ὁ Θεός τῆς Ἀγροτείας τῆς Ληστείας καὶ τοῦ Παρά, ἴσως ἴσως ἡ Αὐστρία, ἂν τὰ οικονομικά της πῆν σφίξουνε, πωλήσει εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸ Βενετικόν ! . . Δὲν ἐμπόρει νὰ βασιλεύῃ παρὰ ὁ Ἑρμῆς εἰς ταῖς εὐεργεσίαις τῆς Ἀγγλίας ! Ὁ Ἑρμῆς μόνος ἢμπορεῖ νὰ χαμογελάσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν Φρουρίων μας, εἰς τὸν πολιτικὸν μας εὐνουχισμόν !

Ἄλλ' ἄς ἐλπίζωμεν ὁ Ἑρμῆς δὲν βασιλεύει παρ' ἕνα ἔτος !! . . .

Ὁ Χειμῶνας εἰς τὴν ἀρχὴν του, σὰν κάθε χειμῶνας, θὰ εἶνε κρύος. — Κυρίαῖς, ὅσαις δὲν ἔχετε Χορούς γιὰ νὰ ζεστένεσθε ἢ ἄλλα μέσα γιὰ νὰ θερμένεσθε, κρουκουλονόσασθε ὅσον ἢπορεῖτε καλὰ, καθὼς θγαίνετε ἀπὸ τὸ Θεάτρο, μήπως τὴν πᾶθετε καὶ μᾶς ἀρρωστήσετε μέσα στὰ Καρναβάλια ! . . Ἐπειτα ἀπὸ τὰ κρύα θὲ νάχομε ἀγέριδες, Κυρίαῖς, ὅσαις εἴθε ἐλαφραῖς, ἢ θγάλτε τὰ μαλακόφια σας ἢ βάλετέ τους βολίμι, μὴ σὰς εἰδοῦμε καμμίαν ἡμέρα μισουρανῆς καὶ . . Ἐπειτα βροχαῖς ἐνα σωρὸ καὶ πάει λέοντας.

Ἄνοιξη θὰ ἔχομε ἀνεμώδη καὶ συγνεφιασμένη σὰν τὰ κεφάλια τῶν πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως οἱ περιπάτοι μας θὰ δείχνουν λαμπρὰ θεάματα ! Λυπώμαστε τοὺς Γαῖθάρους μας, ἀρσενικούς τε καὶ θηλυκούς, ὁποῦ θὰ εὐρίσκουν δυτικοῖες καὶ προσκόματα εἰς τὰς ἐρωτικὰς συνεντεύξεις τους ! . . .

Τὸ Καλοκαῖρι εὐμετάβλητο, πότε με θρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, πότε με καλαῖς ἡμέραις ὁποῦ θὰ μᾶς μαγεύουν πολὺ καὶ θὰ βαστοῦνε ὀλίγο. — Κυρίαῖς, τὸ Καλοκαῖρι ἐφέτο θέλει νὰ σὰς μιμηθῆ ! Δὲν εἶθε τάχα καὶ σεῖς εὐμετάβληταις; Δὲν τὸ λέμε μοίχαρις ἐμεῖς, τὸ λέει ὁ Σωκράτης, ὁ Σακσπεῖρος, ὁ Οὐγκος καὶ ἕνα σωρὸ Γαῖθάρου τέτοιοι . . . Καὶ ὅμως ἀστραπαῖς . . . καὶ λίγαις ἔχομε τὰ μάτια σας; θρονταῖς μὰ λίγαις βίχουνε . . . ; Ὡ! διάολε ἡ μανία τῆς παρομωύσεως μᾶς ἐσπρωξε πάρα πολὺ μακριά. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἔχετε καὶ σεῖς ταῖς θρονταῖς σας. Ὁ Σωκράτης ἔλεγε τῆς Σωκράταινας, ἢ ὁποῖα ἀφοῦ τονέ κατάβρυσε ἤθελε κηόλες νὰν τότε λούση με κάτι ποῦ δὲν ἦτανε, μὰ τὸν Θεὸ, ῥόδόςαμα, «ἐπειτα ἀπὸ ταῖς θρονταῖς ἔρχεται ἡ βροχὴ» = ἔρχεται ὁ κεραυνός, φωνάζουμε ἐμεῖς — ὁποῦ κάθε μέρα γενόμεσε στάχτη ἀπούκάτου ἀπὸ τὰ ἀστροπελέκια τῶν ὀμματιῶν σας ! .

Τὸ Φθινόπωρο, θὰ εἶνε εὐχάριστο ὡσὰν ἐκείνη τὴν ἡλικία τῶν Γυναικῶν ὁποῦ εἶναι ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὰ βουλακισμένα 40. Τὴν ἡλικία ἐτούτη τῶν Γυναικῶν ὁ Μπαῖρων τὴν ὠνόμασε με μεγάλη ἐπιτυχία: *acertain age, which yet the most uncertain age appears*; Καὶ πραγματικῶς σὲ μία τέτοια ἀόριστη ἡλικία δὲν κάνει οὔτε πολὺ Κρύο οὔτε πολὺ Κᾶψα, οὔτε Βροχαῖς Δακρύων, οὔτε Βρονταῖς Στεγαμῶν, καὶ τὸ κάτω καὶ καλλίτερο τῆς γραφῆς, οὔτε Κεραυνοὶ Καρδιῶνε δὲν πέφτουνε ! . . Ὁρίζοντας πίντοτε καθαρός με κανένα συγνεφάκι γλυκιάς ἀναμνήσεως ὁποῦ τότε στολίζει, καὶ με κανένα γλυκὸ ἀρᾶκι γλυκύτερου παρελθόντος ὁποῦ τὸν παρηγορεῖ. Καλὸτυχὸς ὁποῦχε γιὰ Ἐρωμένη γυναῖκα τέτοια, μὰ νὰ μὴν τὴν ζεστάξῃ ποτὲ εἰς τὰ προὶ τῆς ἡλικίαςτης, ἢ Ἀριθμητικῆ δὲν εἶνε τὸ forte τοῦ ἀρκίου μας Φύλου ! .

Τέλος πάντων, κατὰ τὰς ἀστρονομικὰς μᾶς παρατηρήσεις, ζανοίγομε ἀ.) Πῶς ἐφέτος θὰ γεννεῖονται κάθε 7 ½ σερονικά, 11 ½ θηλυκά. — Γαμπροὶ χαρῆσασθε θὰ ἔχετε πάντα ζήτησι καὶ ὑπερτίμησι ! . β.) Σὲ κάθε 3 θανάτους, θὰ λαβαίνουν χῶρα 9 ½ βαπτῆσια. Παιδάδες Αἰδεσιμώτατοι, ὑπομονή! ἂν χάνετε ἀπὸ τὸνα μίρος κερδίζετε

ἀπὸ τ' ἄλλο! γ'.) Γάμοι λίγοι μὰ ἀκριβοὶ καὶ διαλεκτοί. Κοπέλες ἔχετε ἢ γρήματ' ἢ μούτρα, πολὺ ἢ λίγη γνώσι καὶ πρωτιμίεσθε! δ'.) Συρμοὶ πάμπολλοι. — Ὁ Ἑρμῆς προσκατεῖ τοὺς κλέφταις καὶ ἐπομένως ταῖς Μοδίστρας... καὶ πάει λέοντες. ε'.) Θανάτοι πολλοὶ, καὶ ὅλοι σὲ καλοὺς ἀνθρώπους, ἂν θέλουμε νὰ δόσομε πίστι στὰ πρά-
πονα τῶν συγγενῶν, κληρονόμων καὶ Νεκρολόγων τους.

Κοντολεγιῶς ὁ φετεινὸς χρόνος, μολοντί κατὰ δυστυ-
χίαν τῶν ἐπαγγελματικῶν εἶνε Βίσεκτος, δὲ θὰ εἶνε πολὺ
χειρότερος τοῦ ἀπερασμένου. Ἐμεῖς εὐχόμεθα εἰς τοὺς
ασθενικοὺς, θηλυκοὺς καὶ οὐδέτερούς ἀναγνώστ' τοῦ πα-
ρόντος Προγνωστικοῦ νὰ μὴ φθάσουνε νὰ διαβάσουνε πο-
τὲ ἓνα χειρότερο.

*Ἐκλείψεις τοῦ 1864.

Κατὰ τὸ ἔτος 1864, πολλοαῖς, τρομεραῖς καὶ ντροπι-
ομέναις ἐκλείψεις θὰ συμβοῦνε:

Α'.) Ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ἕως τοῦ Φωτῶν ἀνα-
ρίθμητες ἐκλείψεις καθολικαῖς καὶ δακτυλικαῖς εἰς ταῖς
τόσαις τοῦ Κόσμου. — Ὁραταῖς εἰς ὅλαις ταῖς Λέσχαις,
εἰς τὰ Καφενεῖα καὶ εἰς πολλαῖς οἰκίαις. — Ἀόρατες ὁ-
μως γιὰ τὴν Ἀστυνομία μας... Ντροπή της!!! Τ'
Ἀστροκόκκινα καὶ τὰ Δεκαπέντε-χ' ἕνα-Δεκάξι δὲν ἐκά-
νε τέτοια θραυσι... — Ντροπήτης! Μὰ ἡ Ἀστυνομία δὲν
ἐμπόριε νὰ παῖζη στ' Ἀστροκόκκινα, οὔτε στὰ Μπουλε-
τιὰ καὶ ἐπομένως κατάργησις. — Ντροπή της!..

Β'. Ἐκλείψις δακτυλικὴ τῆς Αἰράς εἰς τὸ Ταμεῖν τῶν
Συνταξιούχων. — Ὁρατὴ καθ' ὅλην τὴν Ἑπτάνησον.

Γ'. Ἐκλείψεις καθολικαῖς τῆς Ἀηρώνας 12' τὴν ὕστε-
ρη κάθε Μηνὸς ὀρατὴ εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Ἐνωσοφό-
βων!

Δ'.) Ἐκλείψις Καθολικὴ ἢ Δακτυλικὴ (ἀκόμη δὲν ἐ-
μποροῦμε νὰν τὴν προσδιορίσομε) τῶν Κερκυραϊκῶν
Φρουριῶν, ἄξια νὰ σημειωθῇ εἰς τὸ Καλανδῆριον τῆς
Ἀγγλίας πρὸς τὴν κἀρη καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅπου τὴ χά-
ρε, ὀρατὴ καθ' ὅλοι τὸν Κόσμον!!..

ΓΕΝΝΑΡΗΣ.

Εἶνε Μῆνας ἐτοῦτος ὅπου μερικὰ ζῶφρια δείχνουνται
πολὺ πουλιὸ φρονιμότερα ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους! Ἐνῶ
ἔμεῖς τὸν ἀπερνᾶμε ὅλωνε εἰς ἐπισκέψεις διασμέναις,
εἰς εὐχαῖς προσποιημέναις, εἰς διασκεδάσεις ἀπιδιαστι-
καῖς καὶ σὲ παιγνίδια καταστρεπτικὰ, τὰ ζῶφρια ἐ-
κίνα εἶνε ψυχῆτε καὶ σώματι δοσμένα στὴν ἀληθινή
τους εὐδαιμονία, στὴν καλῶς ἐννοουμένη Πρόοδο τοῦ Γέ-
νουσ των. Ὡ νάχαμε πολλοὶ τὰ μυαλά τους... πόσο
καλλίτερα ἤθελε περνᾶμε τὸ Γενάρημας!..

Ὁ Γενάρης, κατὰ δυστυχίαν τῶν Ἰπαλλήλων καὶ κατ'
εὐτυχίαν τῶν Ἐνοικιαστῶν, ἔχει ἡμέρας 31.

Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10, διὰ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡ
νύχτα ὥρας 14 διὰ τοὺς χαροποπαίχτας, μεθυστάδες
κλέφταις ἐραστάδες καὶ... Γάτους!

Ταῖς 4 τοῦ μηνός, Σαββάτὸ τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ
Φεγγαριοῦ ὥρ. 6. 41. λεπτὰ π. μ.

Ὁ Καιρὸς ἠλεκτροκομμηνητικῶς ὄλουθεν: Εἰς τὸ Θέ-
ατρο, εἰς τοὺς Χοροὺς (; ;) καὶ εἰς τὰ Καζίνα!. Ὁ Φα-
ρῶς πνίγει τὸν Κόσμον στὴν ἀναργυρία. Φθάνουνε μὲ
κάθε Ἀτμόπλοιο εἰδήσεις Ἐνωσοφοβικώτατες, μὴν πιστεύ-

ετε τίποτες, εἶνε πνευματώδη ἐπινοήματα τῆς Καμαρί-
λας. Ἐνα Σημαντικὸ ὑποκειμένο φθάνει εἰς τὴν πόλιν μας,
ἀμαρτία ὅπου εἶνε γένους θηλυκοῦ. — Ἐργολιβοὶ καὶ Με-
σοίτες a l' e r t a !. Ἡ Ἀγγλικὴ Φρουρὰ ἐτοιμάζεται
γιὰ... περίπατο εἰς τὴ Λάση! Σπασμωδικὴ ἀγωνία τῶν
Ἐνωσοφόβων. — Κλεψιά εἰς τὸ Σπῆτι ἑνὸς Ἐνωσοφόβου
Τοχογλύφου. — 150 Προξενίες γιὰ ἓνα Γάμο!.. Ἀπο-
πληξία ἑνὸς Ἐνωσοφόβου ἐξ' αἰτίας Τηλεγραφήματος. —
Χαρὰ εἰς ὅλην μας τὴν Χώραν.

Τὰς 11 ἡμέρα Σαββάτο ὥρ. 11 καὶ 37. μ. μ. Παν-
σέληνος... Ὁρατὴ καὶ στὸ Θέατρο, καὶ εἰς τὸ πεῖσμα
τῆς Ἀστυνομίας ποῦ θέλει νὰ μᾶς τὴν κρύψη!..

Ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς καιρὸς: Ἡ τηγανήταις καὶ τὰ
δείπνατα δικαιολογονε καθε λογῆς παιγνιδιοῦ. — Πε-
ρίπατοι καὶ διασκεδάσεις ἀκατάπαυτες στὰ... καντού-
νια τῆς Χώρας. Μεγάλη κίνησις εἰς τὰ Ἀηροστάσια. — Εἰς
τὸ Θέατρο ἀρχίζουνε τὰ Κόμματα, ἓνας ἐργολάβος ἀρ-
βωσιταίε ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἡ Κυρία μας φιλοτιμούν-
ται ποῖα νὰ στολισθῇ παραξενώτερα ἀπὸ τὴν ἄλλη! —
Κυττάξετε ἄνθη μὲς τὴν καρδιά τοῦ χειμῶνος!.. Ἄσρο-
νομικαῖς παρατήρησεις εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν Θεωριῶν. —
Ἐπίσημον πρόσωπον μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν φθάνει εἰς
τὴν Χώρα μας... Ὡ συμπαιθίεμας! ἐσφάλαμε εἶνε ἓνας
Μπουσουλοτιέρης!! — Γεννεῖονται ἓνα σωρὸ Γάταις καὶ
ἓνα σωρὸ Θηλυκά!.. Τὰ παιγνίδια καὶ ἡ Τέρταταις μα-
στιζοῦνε τὴν ἀνάργυρη Κοινωνία μας! Ἡ Ἀστυνομία τί
κάνει, ποῦ δὲν κινεῖται νὰ βάλλῃ ἓνα φραγμὸ σὲ τέτοια
ξαφνικά; Κοιμᾶται; Ὄχι, πουτάρει!.. Δίνεται ἓνα
καλὸ μάθημα εἰς τοὺς Ἐνωσοφόβους. — Καίεται τὸ
Σπῆτι ἑνὸς Ταλαρὰ—ἀμαρτία ποῦτανε ὁμορφο καὶ
κινουόργιο, ἐμπόριε νὰ χρησημεύτῃ γιὰ Νομαρχεῖο...
μὰ τώρα καὶ στὴν ἄλλη, 15 χιλιάδες τάληρα ἐγίνηκαν
στάχτη, καὶ ἡ γυναικοῦλαις τῆς γειτονιάς τρέχουνε νὰ
προμηθευθοῦνε γιὰ τὴν ἀλισίβα τους!..

Τὰς 20, Ἡμέρα Δευτέρα ὥρ. 12. 42. λεπτὰ μ. μ.
Χάσι Φεγγαριοῦ εἰς... τὴν τσέπη τῶν Πασεταδόρων.

Ὁ Καιρὸς ἀλλάζει σὺν τὸ μυαλὸ τῶν Γυναικῶν...
τῆς Κίνας... δὲν πειράζει!.. ὅσοι δὲν ἔχουν τίποτες ἄλ-
λο νὰ χάσουνε καταφεύγουν εἰς τὸ Θέατρο ὅπου ἐκατάν-
τησε ἀμαρτολῶν καταφύγιον, καὶ ἴσως ἴσως καὶ ἀμαρτο-
λῶν σωτηρία. — Οἱ ἐργολάβοι (ὄχι ἐκεῖνοι τοῦ Θεάτρου)
πῶρχουνται ἀπὸ Χαμὸ κερδίζονε εἰς τὸ Θέατρο ὅσα ἐ-
χάσανε σὲ Φαραῶ, — Κάποιος ἢ κάποια θὰ χάσῃ τὸ μυ-
αλότου, ἂς μὴ σκοτίζεται νὰν τὸ εὐρῇ, τῶχουμε ἔμεῖς!..

Ταῖς 26 Κυριακὴ ὥρ. 7 καὶ 25. μ. μ. Τὸ Νέο Φεγγά-
ρι. — Καὶ πάλε ὁ Καιρὸς ἀλλάζει, καὶ πάλε τ' Ἄργο-
στόλι λαβαίνει τὴν συνειθισμένη του μονότονη ὀραιότη-
τα. Βάλτε τὰ χέρια σας, γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ προφύλα-
ξι, εἰς τὴν τσέπη. Οἱ Ἐνωσοφόβοι τὰ γόνουνε ἴσια μὲ
τὸν ἀγκῶνα... ἀλλὰ τοῦ κακοῦ! ὅσα ἐπιάσανε ἐπιά-
σανε! — Σημειώστε στὸν θεῶν σας τὰς 27 29 καὶ
31 τοῦ Μηνός... Αἰ! πῶς σὰ φαίνεται δὲν εἶνε τάχα
ἀληθινὸς ὁ μῦθος ἢ ἄλλη λογαζία; Ἐἰς τὰς Ἀγγλικὰς βουλὰς γί-
νεται λόγος ὑπὲρ τῶν Συνταξιούχων μας, m a l e
p a r o l e n o n f a n n o f r i t t o l e » καὶ οἱ δύ-
στοχοι ἄλλαις τηγανήταις δὲ θὰ ματαφᾶνε παρ' ἐκεῖνες

των πανηγυριών τους. — Μάχη εις... τὸ Ζαχαροπω-
λειὸν τοῦ Δεσάντη ἀπὸ δύο Φαγάδες, ὀλότης φονευθέν-
των Μπακλαβάδες 40!! Σεισμός ἐπαισθητός εις ἕνα
δύο Σπήτια. Τὸ Θέατρο πάει ἐμπρὸς σὰν τὸ κάδουρα,
ἔγουν μὲ... σουριζιάις. Τὰ Πολωνικά μᾶς κάνουνε νὰ
κλαίμε μὲς τῆ χαρά μας.

Ἡ ΚΑΜΠΑΝΕΣ.

(Συνέχεια Ἰδὲς ἀριθ. 76. 77.)

Ἡ καμπάνες εις τὴν Κεφalonιά ἐκαταντήσανε σήμε-
ρα μία μᾶστιγα, μιὰ ν-ἀληθινὴ μᾶστιγα γιὰ τὴν κοι-
ωνία.

Ἄν κανεὶς εις τὸν ἔξω κόσμον διστάζει νὰν τὸ πιστεύ-
σῃ σκεπτόμενος ὅτι ἂν τῶ ὄντι ἡ κοινωνία μας ἐνοχλεῖ-
το στὴν κατάχρησιν τῶν καμπανῶν τὴν ἔπαυε, ὄντας
εις τὸ χέριτης νὰν τὴν πάψῃ· ἄς ἐνθυμηθῇ ὅτι ἡ κοι-
ωνίες ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν κλεψιά, καὶ ὅμως δὲν τὴν
παύουνε.

Ὁ πανηγυριώτης ἔχει τοῦτο κοινὸ μὲ τὸν κλέφτη, ὅ-
τι, καὶ οἱ δύο στενοχωροῦνται ὅταν ἦναι παθητικοί, κα-
θέννας εις τὴν περιστάσῃτου, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο ζητοῦνε
νὰ γένουν ἐνεργητικοί, καθέννας στὸ πάθοςτου, καὶ
ἐπειδὴ ἡ κοινωνία μας δὲν ἔχει λιγότερους πανηγυριότες
ἀπ' ὅ,τι ἔχει κλέφτες, ἔπεται ὅτι, ἡ κοινωνία μας θὰ ἐξα-
κολουθῆσῃ νὰ στενοχωρῆται γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμη,
καὶ νὰ καταμαστιχῆται ἀπὸ πανηγύρια, πρὶν οἱ πανηγυ-
ριότες ἀποφασίσουνε νὰ παραιτηθοῦνε ἀπὸ τὴν εὐχαρι-
στησιν ποῦ τοὺς δίνει ἡ μᾶστιγα τῆς καμπάνας, ὅταν
καθέννας μὲ τὴν ἀράδατου τῆ χορτένη ἀπάνου στοὺς
ἄλλους!.....

Κάθε ποῦ ἕνας χυδαῖος (1) ἔχει τὸ πανηγύριτου, ἐ-
κείνος τότε ὄχι μόνον δὲν ἐνοχλεῖται στὸ σήμαμα ποῦ
κάνει νὰ κάνουνε, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστεῖται στὴ συντρο-
πῇ ποῦ γένεται γιὰ δρομάτου. .... ὄχι μόνον δὲν τὸν
συγκινεῖ ἡ στενοχωρία ποῦ προξενάει στοὺς γειτόνους
του, μὰ μάλιστα φουσκώνει βλέποντας τὸν ἑαυτόντου
ἄρκετον νὰ στενοχωρῆ τὸσους ἄλλους!.....

Ἦθελ' εἶναι περιεργὸ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς, γιὰ νὰ περι-
γράψῃ ἀκολουθῶς, ὅλα ὅσα σοδαρὰ καὶ ὅσα γελοῖα συ-
νεβαίνουνε σὲ τέτοιες περιστάσεις. Σὲ δύο ἐκκλησίες
τοῦτες τὲς ἡμέρες (Μισοσπορίτισα κί ἁη-Γιάννη) ἐ-
κλέψανε τὰ κλοσιδία οἱ γειτόνοι, καὶ βέβαια ποῦ δὲν
τὰ κλέψανε γιὰ τὸ σίδερο. .... Σὲ μιάν ἄλλην ἐκ-
κλησίᾳ (Ἁγία Παρασκευῆ) τοὺς ἔχουνε συρμένους στὰ
δικαστήρια!.... Σὲ μιάν ἄλλην (στοῦ Ρακαντοῦ)
τοὺς ἐρίξαν τουφεκὲς μὲ σκάγια!.... Καὶ ὅμως τὰ
καμπαναριά ἔχουν πάντα ντρίμοξη, κ' ἕνα παιδί δεκα-
πέντε χρονῶνε, προχθὲς, ἔπεσε (στοῦ Ἀη-Νικόλα) ἀπὸ
τὸ καμπαναριὸ κ' ἐσκοτῶθηκε!.....

Κάθε ποῦ μιὰ ἐκκλησίᾳ ἔχει πανηγύρι, μισὸ μῆνα
προητέρω ἀνοίγει τὸ καμπαναριότης εις τὴ διάθεσιν
τοῦ βοσκαρουδιῶνε, τὰ ὁποῖα μαζρῶνουνται ἀπὸ τοὺς δρο-

μους, καὶ κουλουμόνουνται σὸ καμπαναριὸ, λιχουδεύοντες
τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ σημάματος, καὶ προσμένοντες κα-
θέννας γιὰ τὴ φοράτου!.... Ἦθελε π'εὶ κανεὶς τὸσους
σκύλους, σὲ κάποιες ἐποχὲς σκύλας! Ἐὶν' ἄξιο περιεργεί-
ας νὰ ἰδῇ κανεὶς μὲ πῶση ἀνυπαρξία τὰ παιδιὰ ποῦ
προσμένουνε κυττοῦν τὸ παιδί ποῦ σημαίνει μὲ πῶση
ζήλια τὸ παιδί ποῦ σημαίνει κυτάει τὰ παιδιὰ ποῦ προ-
σμένουνε!

Μὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου ποῦ κάνουν
τὴν ἄγρια ἐπιθυμία τοῦ χυδαίου πανηγυριώτη. Χώρα ἀ-
πὸ τοῦτα τὰ βοσκαρουδία, τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα πιάνει
τὴ καμπάνες ὁ ἐπιφορτισμένος γιὰ τοῦτο, καὶ τότε
τὴ καμπάνες τὴ πιάνει τὸ τάραμα!.... Τίτες οἱ γει-
τῶνοι πρέπει νὰ ξεπορτίσουνε, καὶ ὅσοι δὲν ἤμποροῦνε
νὰ ξεπορτίσουνε, μένουνε ἀποκάτου στὸ θάσανο καὶ
στεναζουνε!.. Δύο ἢ καὶ τρεῖς ὥρες εἶναι ὁ μέσος ὄρος
τῆς ἀναντίστροφης διάρκειας τοῦ θασάνου!... Σὲ τοῦ-
το τὸ διάστημα χιλιάδες καμπανιὲς σκροδοντηνῶνται μὲ
τὴ μεγαλύτερη λύσσα σ' αὐτὰ τοῦ γειτόνωνε, οἱ ὁ-
ποιοὶ δὲν εἶναι πάντοτε ὕγειοι, οὐδὲ πάντοτε ἀναίσθητοι
σ' ἐκεῖνο τὸ θάσανο!... Πόσες φορὲς δὲν ἔχουμε τὸ παι-
δίμας, ἢ τὴ γυναῖκαμας, ἢ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι εἴμαστε, στὸ
κρεβάτι μὲ πονοκέφαλο, ἢ μὲ ἄλλη ἀρρώστια βαρύ-
τερη ἀκόμη, ποῦ νὰ χρειάζεται ἡσυχία, καὶ ὅμως τοῦ
κάκου προσμένουμε νὰ δουλιᾶσῃ ὁ ἀντίχριστος ἐκεῖνος
βασανιστήμας ὁποῦ μάλιστα, περνόντας ἡ ὥρες, τὰ
νεδρατου πέρνου τὴν τάσῃ τῆ τροματούρας καὶ πάνε
πάντα κρημιστικώτερα!.... Πόσες φορὲς τὴ νύχτα
(γιὰ τὴν καμπάναν ὡρα τοῦ ἡμερῶνυχτου δὲ σεβάζουνται
τὴν ἀναπαψήμας) ἐνῶ ἔχουμε τὴν χρεῖαν νὰ ἡσυχάσωμε,
δὲν ἤμποροῦμε ὅμως, γιὰ τὸ γαῖδαρος ἐκεῖνος θὰ κά-
μῃ τὸ κέφιτου.... κέφι ποῦ τὸ λείε θρησκεία, καὶ μιὰ
φορὰ ποῦ τῶπε θρησκεία, ἡ Αστυνομία δὲ μ'μπορεῖ πλέ-
ον νὰν τοῦ τὸ μ'ποδίσῃ!... Ὁ ἀρρώστοςμας, ἐμεῖς οἱ
ἴδιοι ξεψυχοῦμε ἀποκάτου στὸ θάσανο τῆ καμπάνας
μὰ δὲν πειράζει = οἱ χυδαῖοι ἐξερμοναξιάσανε τὴ θρη-
σκεία καὶ θὰν τὴ χαροῦνε!... =

Ἴδου ὅμως ὁποῦ τὸ πρᾶγμα ἐκατάντησε ἀνυπόφερτο.

Ἄς ὑποθῇ λοιπὸν μιὰ δημόσια γενικὴ δοῆ ἐναντίον σὲ
τούτους τοὺς ἀδιάκριτους ὁποῦ ἐν ὀνόματι θρησκείας μᾶς
ἐνοχλοῦνε καὶ μᾶς ἀσκήνουν τὴν ἡσυχίαμας!....
Ἡ πρόφασιν τῆς θρησκείας δὲν πρέπει νὰ δικαίῃ τὸν κα-
θέναν νὰ ἐνοχλήῃ τὸ γειτῶνάτου· εἰδεμῆ, ὡς κ' ἐμεῖς
τότες ἤμπορούσαμε νὰ κάμωμε θρησκείαμας τὸ νὰ τρυ-
φεκίζωμε τοὺς ἐνοχληστέςμας καὶ τότες πῶς ἤθελε τε-
λειόσει τὸ πρᾶμμα; ΑΝΔ. ΑΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

TEATRO CEFALO.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

IL TROVATOR !!! IO FREMO !!!

ΜΟΥΣΕΙΟ ΘΕΟΥΡΙΟΥ

Ecco ciò che scandalezzi abbiamo sempre es-
clamato tutte le volte che ci venne fatto di legge-
re sul Cartellone delle nostre trascorse Imprese

(1) Διὰ χυδαῖους ἐννοῶ, ὄχι ἐκεῖνους ὁποῦ δὲ φοροῦνε κα-
πέλο· ἀλλὰ ἐκεῖνους ποῦ ἀπυκάτου σὸ κηπέλους, ἀντὶς γιὰ
νοῦ καὶ γιὰ νόση, ἔχουμε τιγανῆτες καὶ σήματα.

l'annunzio di questo capolavoro Verdiano! Ed eravamo lì lì, anco quest'anno (Iddio ce la perdoni?) per ricadere nella nostra solita antifona... quando la Signora Giordano, il Signor Acconci, il Signor Vendemmia, e, sino a un certo punto, anco la Signorina Cisella (che coraggiosamente volle far l'Azucena, e la fece, poichè la forza della volontà è onnipossente, massime nelle donne.) vennero a ricacciarci nella gola il fatal ritornello che, per tanti anni ripetuto, avea lasciato un' Eco nel nostro cuore cinicoartistico!.. Ma se queste Signore e Signori non vollero lasciarci fremere di compassione, d'orrore e di vergogna, se non ci permisero di morderli, secondo la nostra mordacissima inclinazione, non potranno però impedirci di fremere d'ammirazione e d'entusiasmo! non potranno toglierci, giuro a Bacco! la trista soddisfazione di morderci le labbra pel disappunto e ripetere, ma in senso ben diverso, Il Trovator!!! Io fremo?!?!..

E chi non freme d'ammirazione e d'entusiasmo (ci si permetta l'espressione) nel sentir la Giordano che ci sbalordi nel Macbeth, che ci sorprese nei Capuletti, che c'intenerì nel Rigoletto, far miracoli d'arte e d'agilità nel Trovatore, Opera di tessitura così differente, di melodia tanto svariata e d'azione cotanto espansiva? Chi con noi avrà con Religiosità estetica seguita cotesta Artista in tutta l'Opera, ma specialmente, nel terzetto del Primo Atto, nella Scena del Miserere e nel Terzetto finale, non potrà far almeno di non esclamare nel senso già stabilito: — Il Trovator!!! Io fremo?!?!

Non rifiniremo mai di lodar abbastanza il Signor Vendemmia, sotto tutti i rapporti musicali e drammatici, egli è un'artista di quei rari che sanno crear sempre qualche cosa di nuovo, anco nelle parti le più comuni, e possiamo asserire, senza tema d'esagerazione, ch'egli fu il primo che ci fece sentire ed ammirare la parte del Conte De-Luna, quale dal Verdi fa immaginata; « Per essere veramente Artista non basta seccamente eseguire, bisogna compenetrarsi ben bene dell'assunto, e poi porgerlo qual propria ispirazione, qua creazione tutta nostra. » Costo è un assioma esposto tempo fa dal Diavolletto, ma che non speravamo di vedere mai attuato; Il Vendemmia sorpassò ogni nostra aspetta-

tiva, ce ne congratuliamo di vero cuore e lo ringraziamo a nome dell'Arte, di cui ci professiamo umilissimi servi. Ripetiamo addunque col bravo Artista, non colla gelosa rabbia, ch'egli sa così bene fingere, ma nel delirio dell'anumirazione: Il Trovator!!! Io fremo!!.

Il Tenore Acconci, l'instancabile Acconci, che dacchè fu apperto il Teatro non ebbe mai un riposo, nè per sua indisposizione, nè per discrezione dell'Impresa, cantò il Macbeth, la Gemma, i Capuletti, il Rigoletto ed il Trovatore, quasi diremmo, d'un sol fiato! Fortunatamente per l'Impresa che gli organi vocali dell'Acconci sono d'acciajo, altrimenti la si troverebbe un po' imbarazzata. In tutte le Opere egli seppe sempre disimpegnarsi bene, secondo noi però dove maggiormente si distinse fu nella Gemma e nel Trovatore; e notisi specialmente in quest'ultimo il Duetto colla Zingara, (quantunque il movimento ne sia stato dal Direttore alterato (?)) l'aria è la Romanza, il duetto col Soprano e, sopra ogni altro, il terzetto del Quarto Atto (benchè cbliterato per conto movimento, nè sappiamo il perchè) e converrà che il Signor Acconci sia stato per l'Impresa un vero acquisto che vale molto più di ciò che le costa. Possiamo addunque in piena coscienza manifestargli tutta la nostra ammirazione canta relando la solita cantilena, a cui cambieremo il senso, come il Direttore cambia i movimenti Verdiani, il Trovator!!! Io fremo!!.

La Signorina Cisella ci provò col fatto il proverbio Veneziano:

Quando la donna fissa
Xè pezzo d'una Bissa!

La scintilla artistica però non le manca, d'altronde una Giovinetta esordiente che mostra tanto zelo per l'Arte da servirla con risoluto coraggio, anco al di là dei proprj mezzi, va ammirata ed incoragita, un'altra forse a cui avessero proposto l'Azucena avrebbe risposto: Il Trovator!!! Io fremo!!.

Rivolgiamoci ora all'Impresa, se non fosse per altro, per poter morder e fremere a tutt'aggio riguardo la mise en Scène dell'Opera: Ed in primis: Perchè funno l'Eleonora, il Conte ed il Trovatore ritrovarsi nel Primo Atto sott'un'Alcova?.. La è cosa ben stramba per non dir indecente!. Perchè mai seppellire il Trovatore e sua Madre nelle Tombe dei Capuletti prima che muojano? il Libretista fa dire all'Azucena « Questa tomba di ricivi l'Impresa approfittando di questa metafora libretistica risparmia la prigione e ci offre una tomba di morti!.. Concludiamo addunque colla solita cantilena: Il Trovator!!! Io fremo!!.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0072

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ